

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

27 февруари 1980 година *

По дело 168/78

„Данъчни разпоредби, приложими към спиртните напитки”

Комисия на Европейските общности, за която се явява нейният юридически съветник, г-н Jean-Claude Seche, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на нейния юридически съветник, г-н Mario Cervino, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ищец,

срещу

Френската република, представлявана от г-н Noel Museux, заместник-директор в Дирекцията по правни въпроси в Министерството на външните работи, в качеството на представител, и г-н Riege Pere, секретар по външните работи в Дирекцията по правни въпроси, в качеството на помощник-представител, със съдебен адрес в Люксембург - френското посолство,

ответник,

с предмет иск за установяване неизпълнението на задълженията от Френската република, по член 95 от Договора за ЕИО, като е прилагала дискриминационна данъчна система по отношение на спиртните напитки,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н А. O'Keefe и г-н А. Touffait, председатели на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Р. Pescatore, лорд Mackenzie Stuart, г-н G. Bosco, г-н Т. Koopmans и г-н О. Due, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба от 7 август 1978 г. Комисията е завела по член 169 от Договора за ЕИО иск за установяване неизпълнението на задълженията от Френската република по член 95 от Договора за ЕИО, като е прилагала дискриминационна данъчна система по отношение на определени спиртни напитки

* Език на производство то: френски.

2. Същевременно, Комисията е завела пред Съда искиви молби срещу Кралство Дания и Италианската република, свързани с проблеми от същото естество. Те съдържат и в трите случая някои общи съображения, от които следва, че представляват част от обща мярка, която има за цел да осигури спазването от страна на съответните държави-членки на задълженията, произтичащи за тях от Договора. Поради това очевидно е необходимо на първо място да се изяснят някои принципни въпроси, които са общи за трите случая, по отношение на тълкуването на член 95 в светлината на специалните характеристики на пазара на спиртните напитки.

По тълкуването на член 95

3. Според параграф 1 на член 95, “никоя една държава-членка не може да налага, пряко или косвено, каквито и да било вътрешни данъци върху стоките на други държави-членки, които надвишават наложените пряко или косвено върху подобните местни стоки”. Параграф 2 от същия член допълва, както следва: “Освен това никоя държава-членка не може да налага върху стоките от други държави-членки вътрешни данъци от такъв характер, че да дава косвена закрила на други стоки”.

4. Упоменатите по-горе разпоредби допълват, в рамките на системата, установена с Договора, разпоредбите за забрана на митата и таксите с равностоен на мито ефект. Тяхната цел е се да осигури свободното движение на стоки между държавите-членки при нормални условия на конкуренцията, като се забранят всички форми на защита, които произтичат от прилагането на вътрешното данъчно облагане, което дискриминира стоките от други държави-членки. Както Комисията правилно посочва, член 95 трябва да гарантира пълната неутралност на вътрешното данъчно облагане по отношение на конкуренцията между местните стоки и вносните стоки.

5. Член 95, параграф 1 който се основава на сравнение между данъчната тежест, наложена на местните стоки и на вносните стоки, които могат да бъдат определени като “подобни”, е основното правило в това отношение. Тази разпоредба, както Съдът е имал възможност да подчертае в своето решение *Hansen & Balle*, от 10 октомври 1978 г. (дело 148/77, *Recueil* 1978 г., стр. 1787), трябва да бъде тълкувана разширително, така че да включи всички данъчни процедури, които противоречат на принципа на равенство в третирането на местните стоки и вносните стоки; поради това концепцията за “подобни продукти” е необходимо да се тълкува с достатъчна гъвкавост. Съдът е уточнил в решението от 17 февруари 1976 г. по делото *Rewe* (дело 45/75, *Recueil* 1976 г., стр. 181), че трябва да се разглеждат като подобни стоките, които “имат подобни характеристики и отговарят на еднакви нужди от гледна точка на потребителите”. Следователно е необходимо да се определи обхватът на член 95, параграф 1 на основата не на критерия за напълно идентичния характер на стоките, но на тяхната подобна и съвместима употреба.

6. Целта на член 95, параграф 2 освен това е да обхване всички форми на косвена данъчна защита по отношение на стоки, които без да бъдат подобни по смисъла на параграф 1, въпреки това са конкурентни, дори частично, косвено

или евентуално, с някои стоки от държавата-вносител. Съдът вече е подчертал някои аспекти на тази разпоредба в решението си по делото Fink-Frucht от 4 април 1978 г. (27/67, Recueil 1968 г., стр. 327), в което той е посочил, че за целите на прилагането на член 95, параграф 1 е достатъчно внесената стока да се конкурира със защитени национални стоки на основание на една или повече икономически цели, за които тя може да бъде използвана, въпреки че условието за подобие на целите по член 95, параграф 1 не е изпълнено.

7. Докато критерият, посочен в член 95, параграф 1 представлява сравнение на данъчни тежести, както по отношение на ставките, начина на оценка, така и по отношение на други подробни правила за прилагането им, с оглед на сложността на извършването на достатъчно точни сравнения на въпросните стоки, параграф 2 от същия член е основан на по-общ критерий, а именно – защитният характер на вътрешното данъчно облагане.

8. Становищата на страните се различават по отношение на прилагането в настоящия случай на критерия за подобност, който определя обхвата на забраната, предвидена в член 95, параграф 1. Според Комисията, всички спиртни напитки, независимо от суровината, използвана за тяхното производство, имат подобни качества и по същество отговарят на еднакви нужди на потребителите. Следователно, независимо от специфичните характеристики на различните стоки, попадащи в тази категория, и независимо от навиците на потребителите в различните региони на Общността, спиртните напитки като краен продукт представляват от гледна точка на потребителите единен общ пазар. Необходимо е да се отбележи, че тази концепция е залегнала в предложенията на Комисията, внесени в Съвета, за установяване на обща организация на пазара на алкохолни напитки, които се основават не единна данъчна ставка за всички въпросни стоки на основата на тяхното чисто алкохолно съдържание.

9. Тази концепция се оспорва от правителствата на трите държави-членки - ответници. Според тях, при спиртните напитки е възможно да се разграничат различни категории стоки, които се различават било то с оглед на използваните суровини, било то с оглед на потребителските навици в различните държави-членки.

10. В тази връзка, Комисията посочва, че въпреки това оценката на характеристиките на различните алкохолни напитки, по същия начин както и потребителските навици, е променлива величина по време и място и че такива фактори не могат да осигурят валидни критерии по отношение на Общността като цяло. В допълнение тя обръща внимание на опасността от утвърждаване на подобни навици чрез данъчните класификации, изготвени от държавите-членки.

11. Тези аргументи дават повод за следния отговор от страна на Съда. Прилагането на разпоредбите на член 95 към конкретното национално положение, съставляващо предмета на исковете, заведени от Комисията, следва да бъде проверено в контекста на общото състояние на пазара на алкохолни напитки в Общността. В това отношение следва да се вземат предвид разсъждения в три насоки:

а) Невъзможно е, на първо място, да се игнорира фактът, че всички въпросни стоки, независимо от техните специфични характеристики в друго отношение имат общи черти. Всичките са резултат на дестилационна процедура; всичките съдържат като основна определяща съставка алкохол, годен за човешка консумация, с относително висока степен на концентрация. Следователно, в рамките на най-голямата група на алкохолните напитки, спиртните напитки съставляват обособена група, обединена от общи характеристики.

б) Въпреки тези общи характеристики е възможно да се разграничат стоки, които имат свои собствени, в по-голяма или по-малка степен изразени характеристики. Тези характеристики произтичат или от използваните суровини (в тази връзка е възможно да бъдат разграничени по-специално спиртни напитки, дестилирани от вино, плодове, зърнени храни и захарна тръстика), или от производствените процеси, или от добавените есенции. Типичните видове спиртни напитки могат на практика да бъдат определени с тези особени характеристики, още повече някои от тях дори са защитени с регистрирано наименование за произход.

в) Същевременно е невъзможно да се игнорира фактът, че по отношение на спиртните напитки наред с ясно определените стоки, които се използват за относително конкретна употреба, съществуват други стоки с по-малко изразени характеристики и с по-широка употреба. Такива са, от една страна, множеството стоки, получавани от така наречените “неутрални” спиртни напитки, с други думи алкохол от всякакъв произход, включително алкохол от меласа и от картофи; тези стоки дължат своята индивидуалност единствено на ароматизиращи добавки с повече или по-малко характерен вкус. От друга страна, необходимо е да се обърне внимание на факта, че по отношение на спиртните напитки съществуват стоки, които могат да бъдат консумирани в много различни форми, било то в чист вид, или разредени, или във формата на смеси. Следователно тези стоки могат да бъдат конкурентни на променлив брой множество други алкохолни стоки с по-ограничена употреба. Независимо от това и за трите дела, заведени пред Съда е характерен фактът, че във всичките три освен ясно определени спиртни напитки има една или няколко стоки с широк спектър на употреба.

12. От този анализ на пазара на спиртни напитки следват два извода. Първо, по отношение на спиртните напитки, разглеждани като цяло, съществува неопределен брой напитки, които могат да бъдат определени като “подобни продукти” по смисъла на член 95, параграф 1, въпреки че в конкретни случаи това може да бъде сложно за определяне с оглед на характера на факторите, съдържащи се в разграничителни критерии като вкус и потребителски навици. Второ, дори в случаите, в които е невъзможно да се признае достатъчна степен на подобие между съответните стоки, независимо от това по отношение на всички спиртни напитки съществуват общи характеристики, които са достатъчно ясно изразени за да се приеме, че във всички случаи е налице най-малкото частична или евентуална конкуренция. Следователно прилагането на член 95, параграф 2 може да бъде поставено на обсъждане в случаи, в които подобността между специфичните видове спиртни напитки е съмнително или се оспорва.

13. От изложеното по-горе става ясно, че член 95, разгледан като цяло, може да се прилага без разграничение към всички съответни стоки. Следователно е достатъчно да се провери дали прилагането на дадена национална данъчна система е дискриминационно или, според случая, защитно, т.е. дали има разлика в ставката или в подробните правила за облагане с данъци и дали тази разлика има вероятност да облагодетелства дадено национално производство. В този контекст ще бъде необходимо да се проверят икономическите взаимоотношения между съответните стоки и характеристиките на данъчните системи, които съставляват предмета на правните спорове по отношение на всеки един от исквете, заведени от Комисията.

14. В хода на различните процедури страните са се позовавали по отношение на разграничаването между различните категории алкохолни стоки, на някои заключения на Съда в решението по делото *Hansen & Balle*, вж. по-горе, което е било постановено в момент, когато тези искове са били висящи. По-конкретно се прави позоваване на откъс от това решение, който гласи следното: “На настоящия етап на развитие и при липсата на каквото и да е унифициране или хармонизиране на съответните разпоредби, правото на Общността не забранява държавите-членки да предоставят данъчни привилегии под формата на освобождаване от данъци или намаляване на данъците по отношение на някои видове спиртни напитки, или по отношение на определени групи производители. Разбира се, данъчните привилегии от този вид могат да обслужват законни икономически или социални цели, като използването на определени суровини от дестилиращата промишленост, продължаването на производството на конкретни спиртни напитки с високо качество, или на продължаването на определени групи предприятия, като земеделски дестилационни фабрики”.

15. Тъй като някои от правителствата ответници са се позовали на тези заключения за да докажат правотата на своите данъчни системи, Съдът постави на Комисията въпроси по отношение на съвместимостта с правото на Общността на разликата в данъчните ставки, прилагани към различните категории алкохолни напитки и по отношение на нейните намерения в това отношение в контекста на хармонизирането на данъчното законодателство. Комисията, след като отново заяви своето становище, че всички спиртни напитки са подобни, и своето намерение да предложи въвеждането, най-малко по принцип, на единна ставка в бъдещите разпоредби на Общността, обръща внимание, че проблемите, свързани с използването на някои суровини, продължаването на висококачествена продукция и икономическата структура на предприятията-производители, на които Съдът се позовавал в упоменатото по-горе решение, могат да бъдат решени чрез предоставяне на помощи на производителите или чрез системи на компенсиране между производителите, като се вземе предвид разликата в цената на използваните суровини. Тя обръща внимание на факта, че тази цел вече е постигната в контекста на общата организация на пазара на вино по отношение на спиртните напитки, получени чрез дестилация на вино. Според Комисията подобни механизми могат да защитят пазара на някои стоки, които са в неизгодно положение поради производствените разходи, без да е необходимо за тази цел да се прибегва до разлики в данъчните ставки.

16. С оглед на това становище, Съдът посочва, че въпреки че той е признал в решението по делото Hansen & Balle, като взема предвид състоянието на развитие на правото на Общността, че някои освобождавания или намаления на данъци са законни, което е при условие, че държавите-членки, които се възползват от тези правомощия, разпростират тази привилегия без дискриминация към вносните стоки при същите условия. Необходимо е да се подчертае, че е било признато, че тези практики са били законни по-специално, понеже са позволили производства или предприятия да продължат да съществуват, като те не биха били печеливши без тези специални данъчни привилегии поради нарастване на производствените разходи. От друга страна, съображенията, изразени в това решение, не могат да бъдат разглеждани като узаконяващи данъчни различия, които са дискриминационни или защитни.

Предмет и предпоставки на въпросния спор

17. Терминологията, използвана от Комисията в нейния иск, заведен срещу Френската република, налага някои предварителни констатации относно предмета на спора. Докато, според изводите, съдържащи се в иска, Комисията се обръща към Съда с искане да се установи, че Френската република не е изпълнила задълженията си по член 95 от Договора за ЕИО “като е приложила дискриминационна данъчна система по отношение на спиртните напитки”, от формулировката на жалбата и от последвалото развитие по делото става ясно, че на практика искът се отнася само до някои елементи от посоченото френско законодателство, с други думи – до дискриминационното данъчно облагане, наложено на хвойнови и други алкохолни напитки, получени в резултат на дестилиране на зърно, от една страна, и на спиртните напитки, получени от вино и плодове, от друга страна. По-конкретно, Комисията се позовава преди всичко на разликата в облагането на две типични и добре познати стоки, уиски и коняк.

18. Френското правителство оспорва начина на излагане на проблема, като според него категориите данъчно облагане, приети от Комисията не отговарят нито на терминологията на френското законодателство, нито на френската данъчна практика.

19. Това предварително възражение, повдигнато от френското правителство, е основателно. Поради това е необходимо да се припомни формулировката на въпросните разпоредби в иска на Комисията, т.е. на членове 403 и 406 от Code Général des Impôts (Общ данъчен кодекс), за да се установи предмета на спора с терминология, адаптирана към състоянието на френското законодателство. Това законодателство подлежи на ежегодни изменения чрез следващото финансово законодателство, поради което оттук нататък то ще бъде цитирано в състоянието, в което е било към датата на изслушването от страна на Съда.

20. Съгласно член 403 от Code Général des Impôts, всички спиртни напитки подлежат на “данък върху покупката”, чиято ставка се определя на хектолитър чист алкохол. Размерите са определени в същия член, на първо място за всички посочени стоки (нито една от които не е предмет на това производство), след което – за “всички други стоки”. Определената ставка за тази обща категория е 4 270 FRF /hl

.

21. Според член 406 от същия кодекс, някои алкохолни стоки подлежат освен това и на “данък върху производството”, чиято ставка е определена в следните размери за литър чист алкохол:

- 2 110 FRF - “за алкохолни напитки, получени в резултат на дестилиране на зърно, и спиртните напитки, продавани под същото име за тези напитки, с изключение на тези от хвойна”; и

- 710 FRF – “за всички останали напитки, съдържащи алкохол, които могат да се консумират като *apéritives* и като *apéritives* на винена основа, вермути, ликьорни вина и вина, третираны като такива, които не са с регистрирано наименование за произход, и естествени сладки вина, които попадат в приложното поле на данъчната система, приложима към спиртните напитки и хвойновите напитки”.

22. От упоменатото по-горе следва, че въпреки че всички спиртни напитки, включително спиртните напитки, получени от вино и плодове, подлежат еднакво на облагане с еднакъв “данък върху покупката”, хвойновите и другите спиртни напитки, получени от зърно” освен това се облагат и с “данък върху производството”.

23. Следователно искът на Комисията се отнася само за три типа продукти, които въпреки че са важни и представителни, далеч не обхващат целия спектър на алкохолните стоки, посочени в данъчния кодекс. По-специално, както посочва френското правителство, искът не обхваща нито “анасоновы спиртни напитки”, чието третиране за целите на данъчното облагане е равностойно на това на алкохолните напитки, получени чрез дестилиране на зърно, нито категорията „*apéritifs*”, която попада в обхвата на същата система като хвойновите напитки.

24. Въпреки че може да е изглеждало по-подходящо да бъде изследвана системата на данъчно облагане на алкохолните напитки във Франция като цяло, по-специално за да може да се направи оценка от обща гледна точка на въпроса за подобие на различните стоки, невъзможно е обаче да се оспори обективността на представянето на фактите по делото от страна на Комисията по отношение на третирането за целите на данъчното облагане на трите категории стоки, които тя е избрала да включи в иска, с други думи – спиртни напитки, получени от зърно, хвойнови алкохолни напитки, и спиртни напитки, получени от вино и плодове.

25. От изложеното следва, че всичките алкохолни напитки, посочени от Комисията еднакво подлежат на облагане с еднаква такса за покупка, но хвойновите напитки и другите алкохолни напитки, получени чрез дестилиране на зърно, освен това подлежат на облагане и с такса за производство, която не се прилага по отношение на спиртните напитки, произведени от вино и плодове. Също така е безспорно, че във Франция няма значително производство на хвойнови спиртни напитки и на други спиртни напитки, получени от зърно. Комисията смята, че при тези обстоятелства данъчната система противоречи на разпоредбите на член 95 поради това, че тя предоставя данъчни привилегии за някои спиртни напитки, произведени във Франция, докато подобни или

конкурентни стоки, внесени от други държави-членки, подлежат на облагане с допълнителен данък.

26. Френското правителство представя две линии на аргументиране за целите на защитата на оспорваната данъчна система:

- първо, то оспорва, че стоките, посочени в иска са подобни по смисъла на член 95, параграф 1;

- освен това, то оспорва, че между тези стоки има достатъчно изразена конкуренция за да бъде обосновано приложението на член 95, параграф 2.

27. Поради това според френското правителство, класификациите, предвидени във френското законодателство и данъчна практика, са допустими от гледна точка на Договора и определянето на различни данъчни ставки за различните категории не може да бъде критикувано от гледна точка на изискванията, произтичащи от член 95.

Прилагане на оспорваната данъчна система

28. В съответствие с цитираната по-горе гледна точка, Комисията счита, че всички въпросни спиртни напитки са “подобни” стоки по смисъла на член 95, параграф 1. Поради това подробните правила за данъчно облагане, предвидени във френското данъчно законодателство са несъвместими със забраната за дискриминация, регламентирана в член 95, параграф 1. Комисията счита, че митническата класификация на въпросните стоки, които попадат в една група “Алкохолни напитки” в подпозиция 22.09 В от Общата митническа тарифа и са обхванати от общо определение в съответната пояснителна бележка към Брюкселската номенклатура, подкрепят нейната теза. На практика тази бележка описва като “спиртни напитки” продуктите, получени “чрез дестилиране на вино, ябълкови или други ферментирани напитки, или на ферментирало зърно или други растителни продукти”. В допълнение към това, Комисията припомня начина, по който Съдът е дефинирал концепцията за подобие в упоменатото по-горе решение по делото Rewe.

29. От гледна точка на член 95, параграф 2, Комисията отбелязва, че френската данъчна система е устроена по такъв начин, че да поставя в неблагоприятно положение спиртните напитки, получени от зърно, които почти изцяло се внасят от други държави-членки, докато местното производство на тези стоки е незначително. От друга страна, основната местна стока, а именно – спиртните напитки, получени от вино и плодове, са облагодетелствани поради това, че те не подлежат на облагане с “данък върху производството”. По такъв начин става ясно, че тази данъчна система, дори и да би било необходимо да се посочи, че спиртните напитки, получени от вино и плодове, от една страна, и спиртните напитки, получени от зърно, от друга страна, не са подобни, е от такъв характер, че дава косвено предимство на националното производство.

30. Френското правителство, от своя страна, посочва, че при липса на дефиниция на понятието “подобност” в Договора и предстоящото хармонизиране на общностно ниво, националните власти са оправомощени да

изготвят данъчна класификация при условие, разбира се, че тя е съобразена със задълженията, произтичащи от член 95. То счита, че действието на класификацията, направена с френското данъчно законодателство, е съвместимо с тези изисквания.

31. По отношение на указанията, които могат да бъдат извлечени от Общата митническа тарифа, френското правителство обръща внимание на факта, че позиция 22.09 В от своя страна съдържа подразделения, чието действие е различно третиране на продукти като джин и уиски, от една страна, и “други” алкохолни напитки, включително спиртни напитки, получени от вино и плодове, от друга страна. По такъв начин класификацията, предвидена в Общата митническа тарифа, по-скоро е в подкрепа на становището, че не всички спиртни напитки са подобни стоки.

32. По отношение на критериите, които могат да бъдат използвани за класифициране на стоките, френското правителство счита, че това е “вкусът” на дестилата, с други думи – редица органолептични качества, съчетаващи вкус, аромат и мирис, които от гледна точка на задоволяване на нуждите на потребителя образуват основата на класификацията на стоките, които не са нито подобни, нито дори взаимозаменяеми или конкурентни по смисъла на член 95. Уместността на този критерий е била изрично призната, според него, в решението Hauptzollamt Bielefeld срещу König от 29 май 1974 г. (дело 185/73, Recueil 1974 г., стр. 607), в което за да се направи разграничение между подпозиция 22.09 А (етилов алкохол) и подпозиция 22.09 В Х (други алкохолни напитки), Съдът се е позовал на присъствието в алкохолните напитки на “ароматизиращи вещества или различни вкусови качества”.

33. По-конкретно, правителството-ответник посочва, че френското данъчно законодателство се основава на разграничението между “digestives”, от една страна, т.е. напитки, които се консумират в края на храненето, включително по-специално спиртни напитки, получени чрез дестилиране на вино и плодове, като коняк, арманяк и калвадос, и “apéritives”, от друга страна, които представляват напитки, които се консумират преди хранене, включително преди всичко спиртни напитки на основата на зърно, най-често разреждани с вода, като уиски, джин и анасонови спиртни напитки. По отношение на последната категория френското правителство посочва, че независимо от това, че това е типично френски продукт, той подлежи на облагане с “данък върху производството” по същия начин, както и спиртните напитки, получени от зърно, поради което е невъзможно да се говори в това отношение за дискриминационно третиране. В същия контекст френското правителство в допълнение към това обръща внимание на факта, че от данъчна гледна точка регистрираното наименование за произход, което Комисията изобщо не е взела предвид в заведения от нея иск, представлява определящ критерий.

34. По отношение на прилагането на член 95, параграф 2 френското правителство твърди, че не е налице на конкуренция между стоки, попадащи в двете данъчни категории, предвидени във френското законодателство, поради което не може да има промяна в консумацията от едната категория спиртни напитки към другата в резултат на различното данъчно облагане. Истинска конкуренция съществува между уиски и анасоновите спиртни напитки, които на

практика попадат в една и съща данъчна категория. Освен това, оспорваната от Комисията система няма защитно действие, което става ясно, според френското правителство, от сравнителната статистика на консумацията на коняк и уиски във Франция, от която е очевидно, че консумацията на коняк се е увеличила само умерено за периода от 1963 г. - 1977 г. (от 33 361 hl на 44 745 hl), докато консумацията на уиски се е увеличила драстично за същия период (от 34 104 hl на 117 379 hl).

35. Аргументите, основани от страните на формулировката на подпозиция 22.09 В, не представляват в настоящия случай определящо указание. Вярно е, че тази подпозиция включва всички спиртни напитки в една и съща обща категория под наименованието „алкохолни напитки“. От своя страна, тя има няколко подразделения (ром, джин, уиски и водка), последвани от остатъчната категория, обхващаща „другите“ алкохолни напитки. Тези подразделения, които са били определени с оглед на външната търговия на Общността, не могат обаче да съставляват подходяща класификация от гледна точка на прилагането към настоящия случай на член 95 от Договора, особено като се има предвид, че френският Code Général des Impôts е основан на класификационна система, която е напълно различна от тази в Общата митническа тарифа. Нито пък, на последно място, може да се аргументира с решението на Съда по делото Hauptzollamt Bielefeld срещу König тъй като това дело се е отнасяло за общо разграничение между спиртните напитки, групирани заедно в подпозиция 22.09 В, и чистия етилов алкохол, който попада в подпозиция 22.09 А. Поради това, това решение не дава указания по отношение на обхвата на каквато и да е класификация на спиртните напитки като цяло.

36. Нито пък Съдът счита, че е възможно да приема като подходяща класификация, разграничението, поддържано от френското правителство между „apéritives“ и „digestives“. Необходимо е да се отбележи, че дори член 406 от Code Général des Impôts не класифицира спиртните напитки, получени чрез дестилация на зърно като „apéritifs“, а единствено поставя тези два типа напитки заедно в групата стоки, подлежащи на облагане с данък върху производството. На практика, разграничението между „apéritives“ и „digestives“ не отчита много обстоятелства, при които въпросните стоки могат да бъдат консумирани преди, по време и след хранене или дори без каквато и да е връзка с храненето; освен това става ясно, че според потребителските предпочитания една и съща напитка може да бъде безразборно като „apéritifs“ или „digestives“; следователно за целите на прилагането на член 95 от Договора е невъзможно да се установи обективна стойност на разграничението, на което е основана френската данъчна практика.

37. Същата констатация важи и по отношение на разграничението, основано на вкуса на различните спиртни напитки, за целите на определянето на свойствата на въпросните стоки с оглед на прилагането на данъчното законодателство. Не става въпрос да се отрича действителността и нюансите в разликата във вкуса на различните алкохолни стоки; необходимо е обаче да се има предвид, че този критерий е твърде променлив по време и място за да представлява солидна основа за разграничение на определянето на категории, които могат да бъдат признати на територията на Общността. Същото важи и за потребителските навици, които също така варират от регион на регион и дори според социалната

среда, поради което те също така не могат да представляват подходящ разграничителен критерий за целите на член 95.

38. Класификации, основани на вкуса на продуктите и на потребителските навици са още по-трудни за регламентиране, понеже въпросните продукти, като уиски и нидерландски джин, могат да бъдат консумирани при много различни обстоятелства, в чист вид или разреждени, или във формата на смеси. В резултат по-специално на тази гъвкавост на тяхната употреба, тези напитки могат да бъдат разглеждани като подобни на значително голям брой други алкохолни напитки или най-малко като частично конкурентни с тези напитки.

39. След разглеждането на всички тези фактори, Съдът счита, че е ненужно за целите на решаването на този спор да се произнася по въпроса дали въпросните алкохолни напитки са изцяло или частично подобни продукти по смисъла на член 95, параграф 1 при положение, че е невъзможно основателно да се оспорва, че всички те без изключение са най-малкото частично конкурентни, и че е невъзможно да се отрече защитния характер на френската данъчна система по смисъла на член 95, параграф 2.

40. На практика, както беше посочено по-горе, спиртните напитки, получени от зърно, включително нидерландският джин, имат като стоки, получени чрез дестилиране, достатъчно общи характеристики с другите спиртни напитки, за да представляват най-малкото при определени обстоятелства алтернативен избор за потребителите. Поради своите характеристики, спиртните напитки, получени от зърно или хвойна, могат да бъдат консумирани при много разнообразни обстоятелства и в същото време да се конкурират с напитки, описани като “apéritives” или “digestives”, според френската данъчна практика, като още повече могат да служат за цели, които не попадат в нито една от тези две категории.

41. Поради този характер на взаимоотношенията на конкуренция и заместване между въпросните стоки, защитният характер на критикуваната от Комисията данъчна система е очевиден. Характерна черта на тази система е, че на практика основната част от местното производство, с други думи – спиртните напитки, получени от вино и плодове, попадат в най-благоприятната данъчна категория, докато най-малко два типа стоки, по-голямата част от които се внасят от други държави-членки, подлежат на по-голямо облагане с “данък върху производството”. Фактът, че друга местна стока, анасоновите спиртни напитки, също така е поставена в неблагоприятно положение, не изключва защитния характер на системата с оглед на третирането за данъчни цели на спиртните напитки, получени от вино и плодове, или съществуването най-малкото на частична конкуренция между тези спиртни напитки и въпросните вносни стоки. Що се отнася до факта, че пазарният дял на уиски се е увеличил независимо от неизгодното положение по отношение на данъците, в което то е поставено, то този факт не доказва отсъствието на защитни последици.

42. В заключение на изложеното по-горе е необходимо да се заяви, че данъчната система, прилагана във Френската република по силата на Code Général des Impôts, е несъвместима с изискванията, предвидени в член 95 от Договора по отношение на данъчното облагане, от една страна, на хвойнови и други

алкохолни напитки, получени чрез дестилиране на зърно, и, от друга страна, на спиртните напитки, получени от вино и плодове.

По съдебните разноси

43. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси.

44. Тъй като ответникът не е доказал своите твърдения, и е осъден да заплати съдебните разноси.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Установява че като е прилагала дискриминационно данъчно облагане към спиртните напитки по отношение, първо, на хвойновите и други алкохолни напитки, получени чрез дестилация от зърно, и, второ, на спиртните напитки, получени от вино и плодове, Френската република не е изпълнила по отношение на стоките, внасяни от другите държави-членки, задълженията си по член 95 от Договора за ЕИО.

2. Осъжда Френската република да заплати разноските.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 февруари 1980 година.

Подписи